

עִינָת 1977-2025

אֶנְחֵנוּ כָּל הַזְמַן בְּתֵהְלִיךְ שֶׁל גִּעְגּוּעַ
וְכָל הַזְמַן בְּתֵהְלִיךְ שֶׁל הַחֲמָצָה
צָרִיךְ לִשְׁמֹר עַל אֲזוֹן קְבוּעַ
בֵּין מָה שֶׁאֵין לָנוּ
לְמָה שֶׁנִּמְצָא
לְבַחַר לְצִמְחָה גַם מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁךְ
לְזָכֹר שֶׁהַכָּאֵב הוּא לְעוֹלָם
וּלְדַעַת שֶׁיֵּשׁ דֶּרֶךְ גַּם מִמְּקוֹם שֶׁל חֶסֶר
לְחַיּוֹת אֶת הַחַיִּים בְּמִלּוּאָם

רונה רמון

עינת בתם של עדה ויונתן, אחותן של רות, מעין ואדוה. עינת גדלה בקבוצת "קשת" ובמוסד שומריה בקבוצת "יובל". עינת הייתה ילדה מופנמת עם עיניים יפות, חכמות ועצובות. היה לה קשר מיוחד עם סבא וסבתא במשמר העמק ובהזורע.

בצבא שירתה בחיל האוויר בטייסת תחת פיקודו של איל אשל. לאחר שנת הבית בה עבדה בחינוך, יצאה לעולם הגדול. עינת טיילה קצת בארה"ב והרבה יותר במזרח ובעיקר בהודו. לאחר תקופה חיה באמסטרדם כשלוש שנים והתפרנסה מעבודה במסעדה ובבר.

משחזרה לקיבוץ למדה עיסוי במכללת רידמן, וקצת אחרי שסיימה את הלימודים עזבה את הקיבוץ ועסקה בטיפול בעיסוי במקומות שונים בארץ. לאחר מספר שנים של טיפול, נאלצה לעזוב את המקצוע וחזרה לקיבוץ.

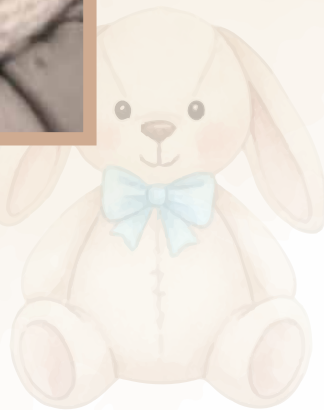
עינת הייתה חדה, חכמה ושנונה במיוחד. היה לה חשוב לשמור על חייה הפרטיים. היא האמינה בדרך המיוחדת והרגישה שלה, מה שלא פעם איתגר אותה בדרכי החיים הקיבוציים. לעינת הייתה קהילת חברים ענקית, מבית ומחוץ. רבים הכירו אותה בשל אהבתה הגדולה למוזיקת הטראנס, ותחביבה המקצועי לתקלט במסיבות.

בשנים האחרונות ניהלה את ענף ההסעות שגדל משמעותית תחת שרביטה, ושם יצרה קשרים אישיים וחמים עם חברי קיבוץ רבים. לפני 9 שנים הגשימה את חלומה להיות אמא, ויחד עם חבר ילדותה אודי פרל הביאו לעולם את זהר. עינת גידלה את זהר באהבה אינסופית, הוא הכניס שמחה לחייה וחיבר אותה לקיבוץ בדרך נוספת ומיוחדת.

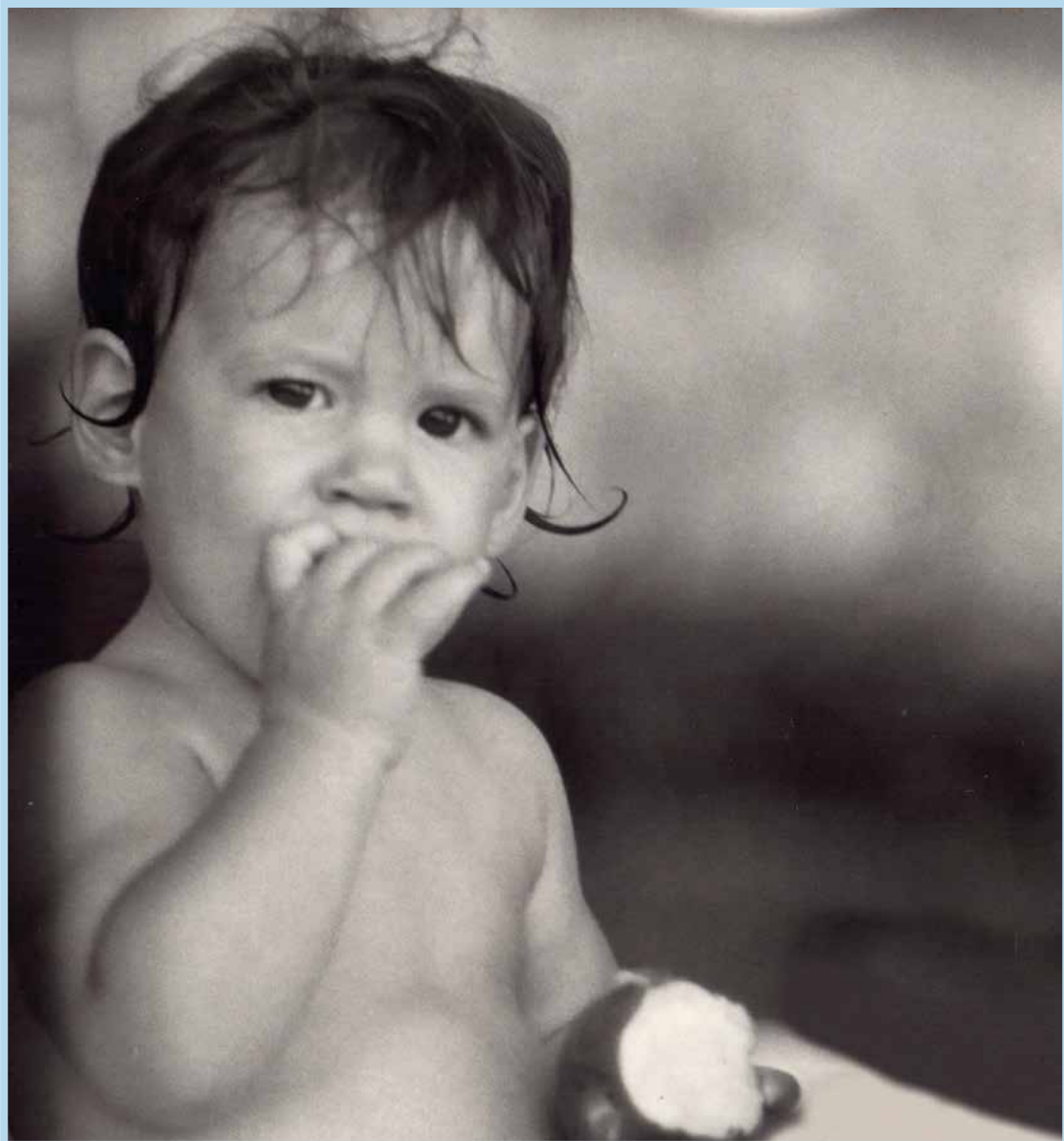
עינת הייתה אשה של מוזיקה, מסיבות טראנס וגינה. את אהבתה למוזיקה וגינה ספגה בבית ההורים ולקחה אותן איתה הלאה.

בית משמר העמק כולו המום וכואב את לכתה בטרם עת, מחבקים את זהר ואודי, את ההורים עדה ויונתן ואת האחיות רות, מעיין ואדוה וכל המשפחה הרחבה.

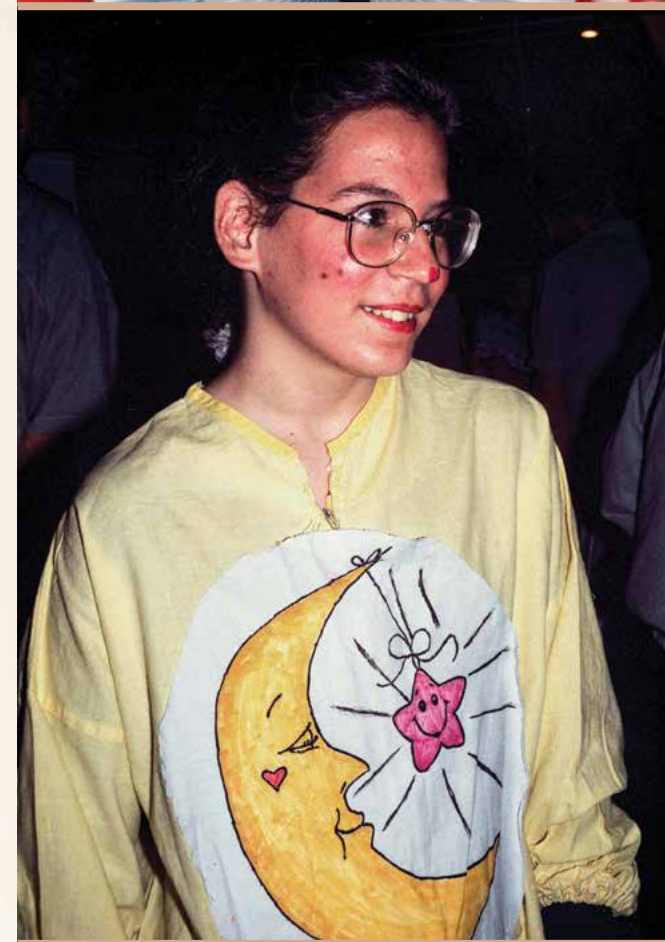

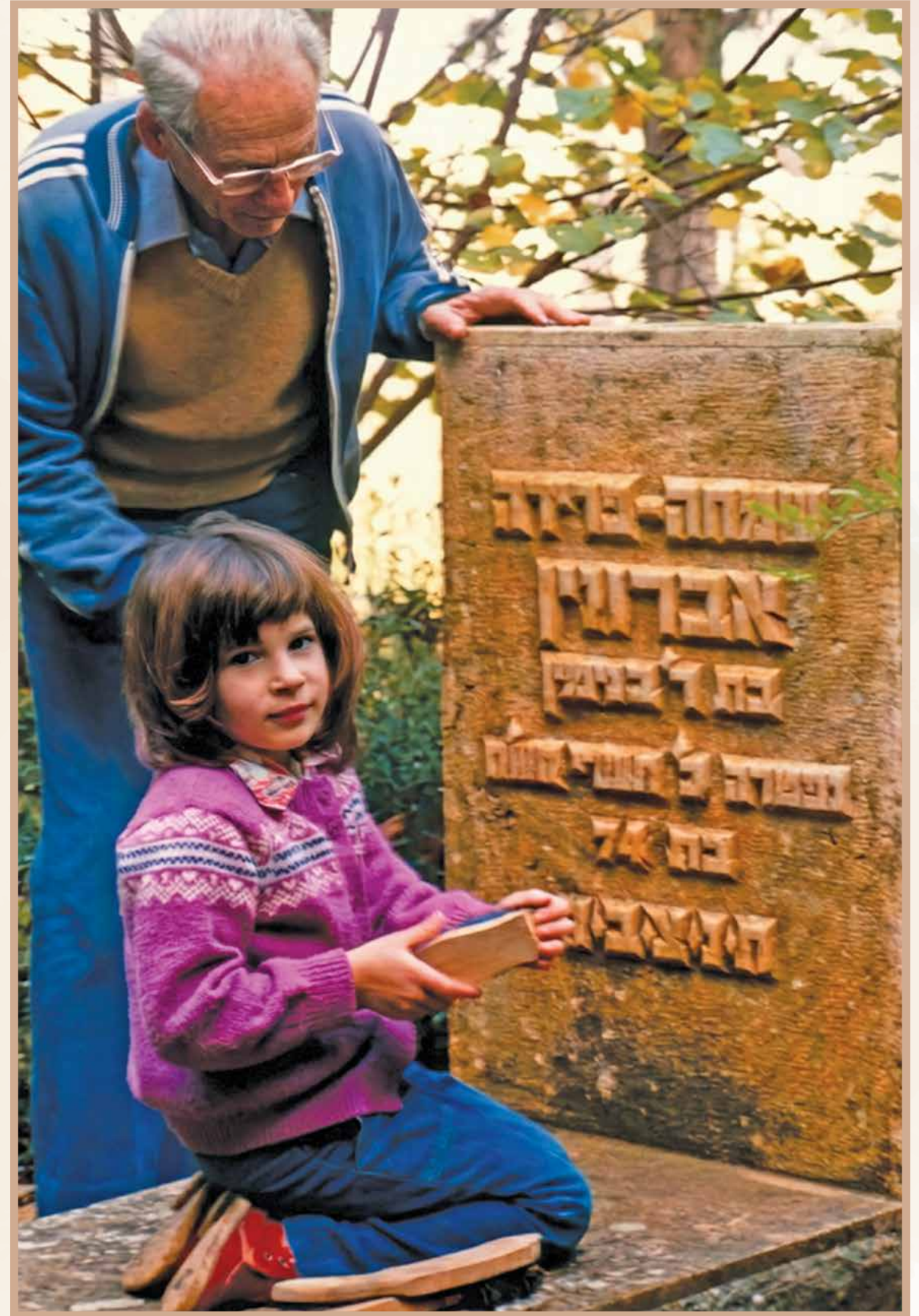

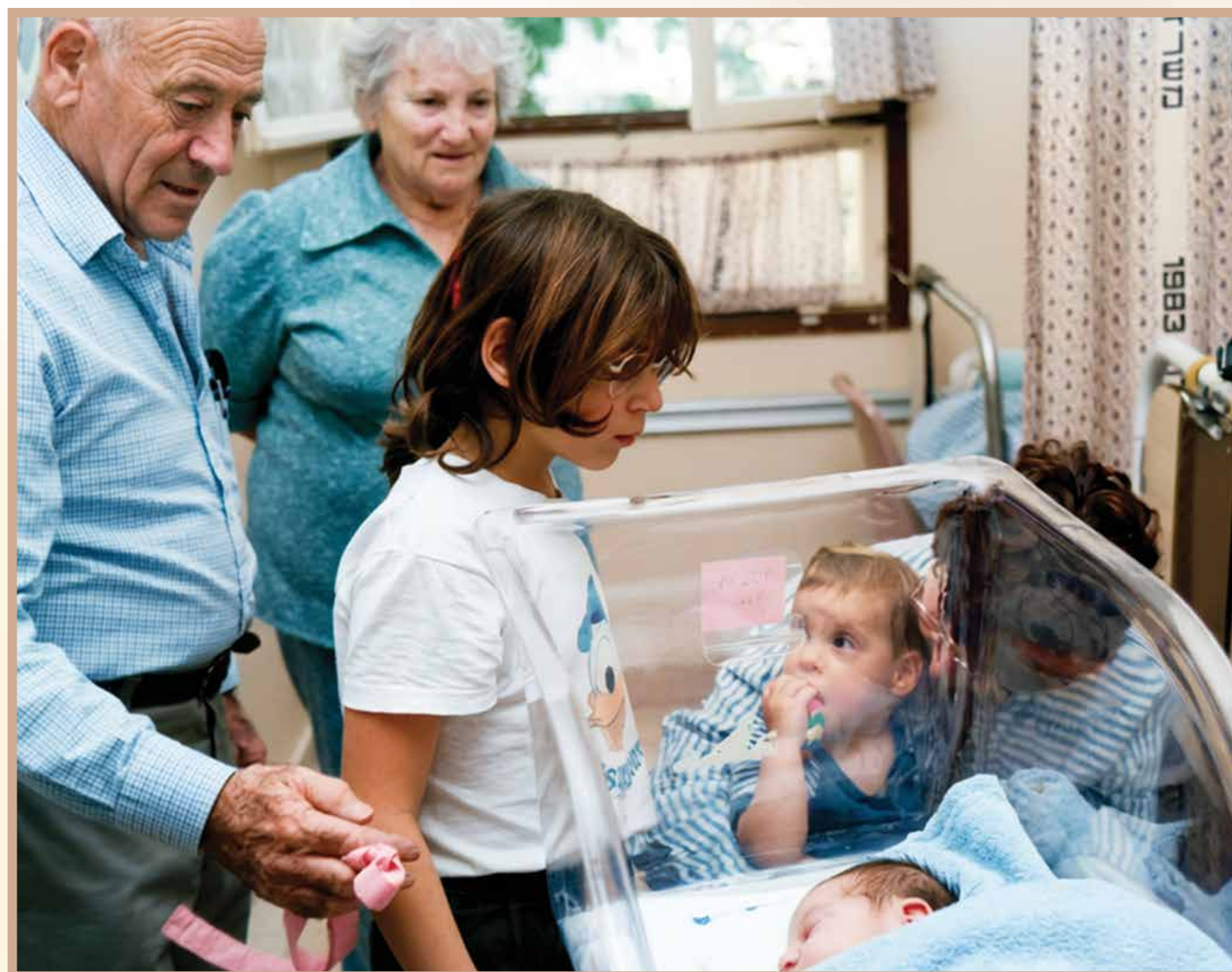

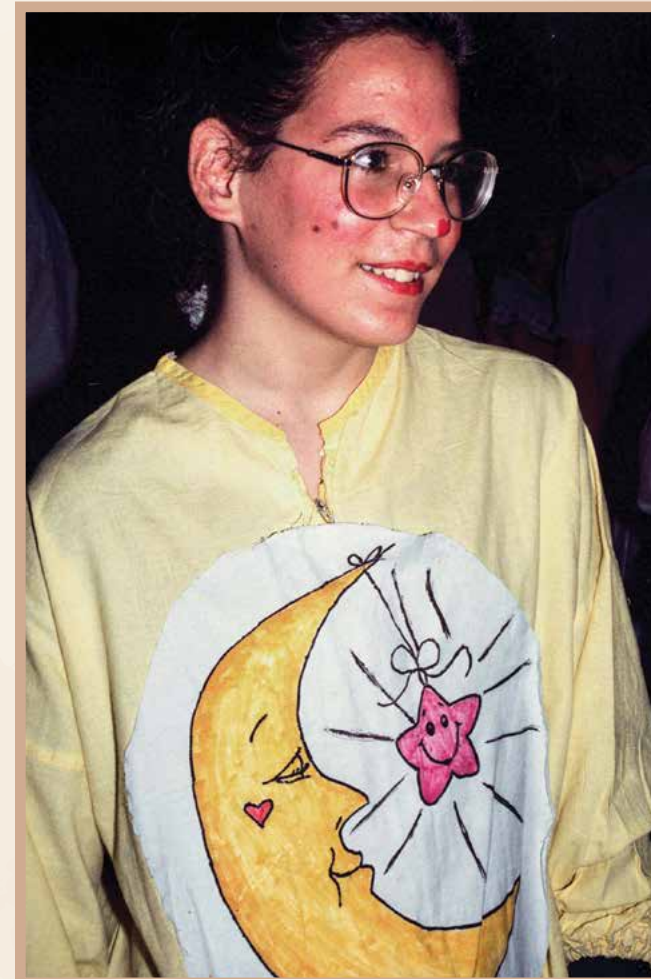

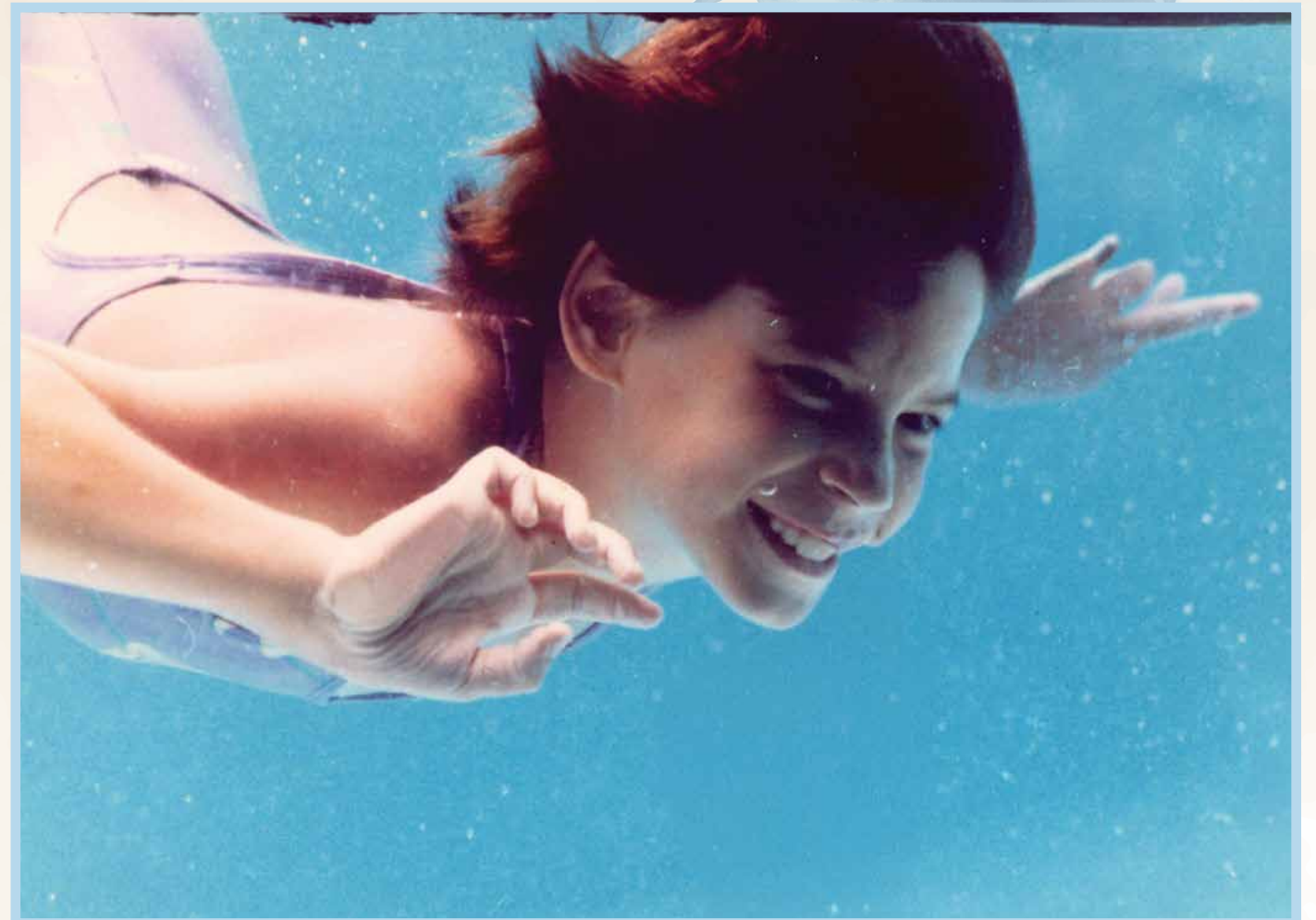

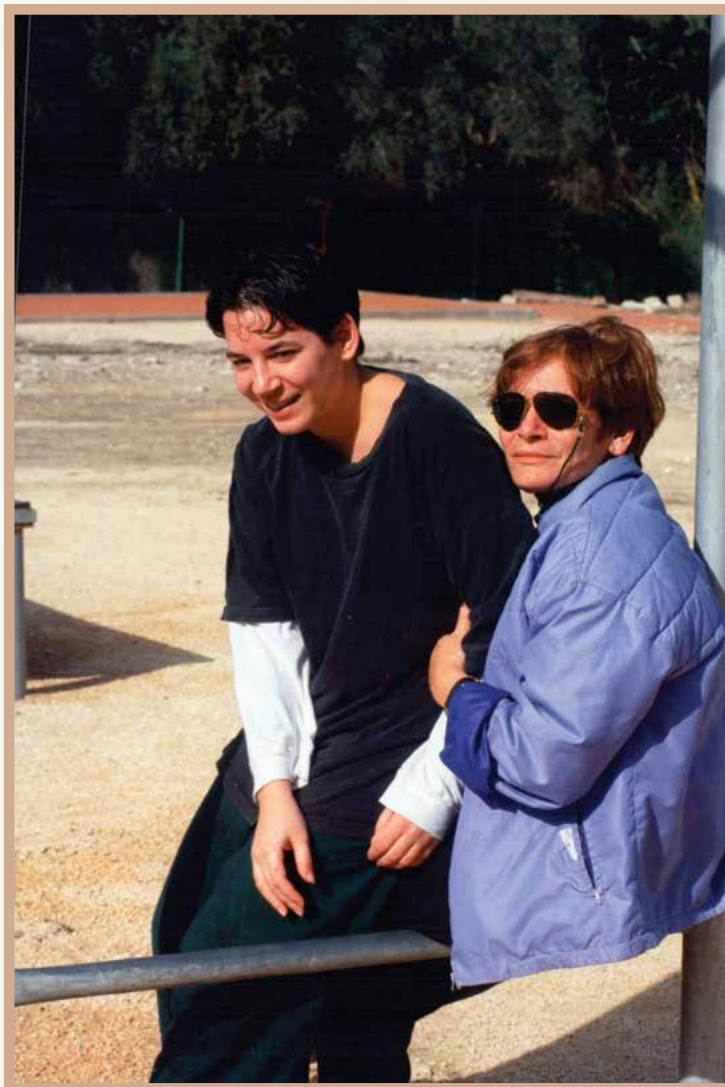

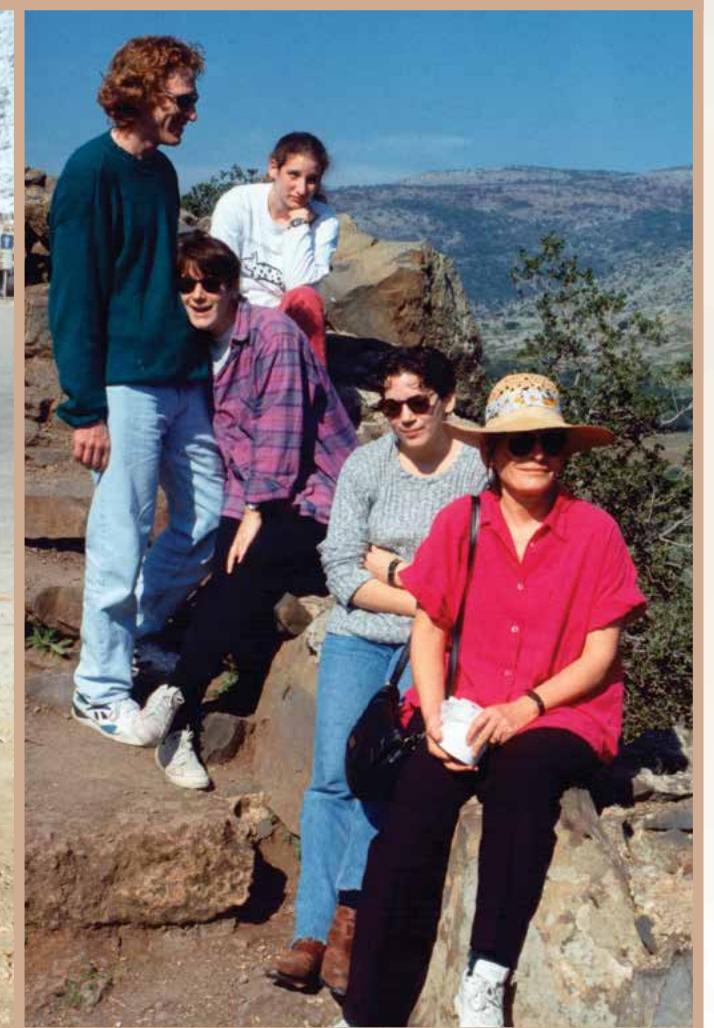

אילנה - ילדה, קטנה - אדומה ומאסיחה.
מאסיחה לעצמי הפסחור ועולה לעצמי הפסחור,
דורש ומותנה וכבר לא יודע איפה אני עוצרת
נמצאת כאן ונמצאת גם שם, לא יודע אם ויל
דבק אחר יפה ומארג אל לבו של העולם.

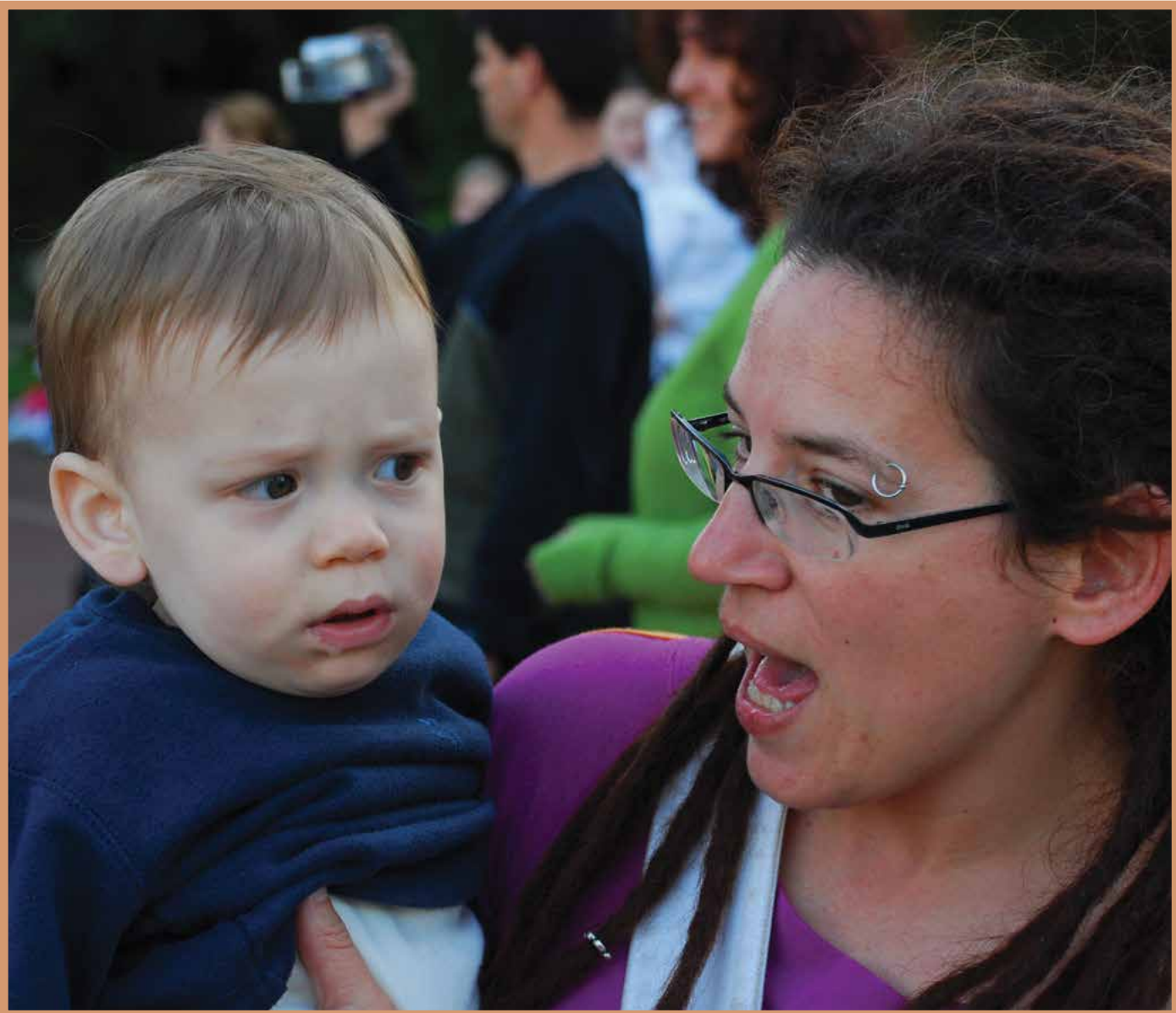

אי שלם במצחקי הים ילנר צלאל עם חלונר
אל פצולק
עולק גדול ומופלא, האוס עבו פלא או קדימה אחר גדולה?
האוס יט אמונה או אפכה?
כלאופים בנה אור מתפאורה, בטח היתה לו תלוקה

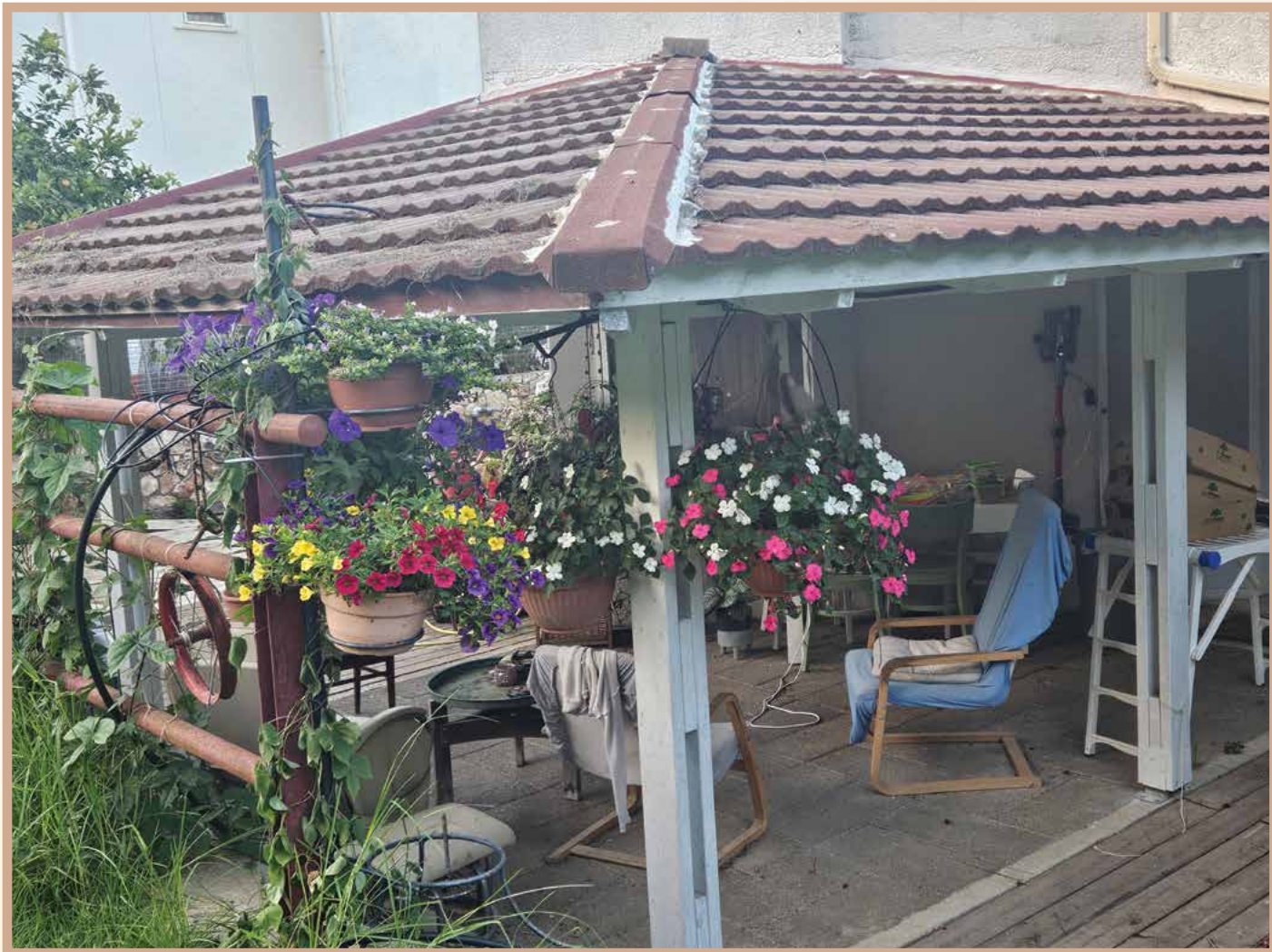

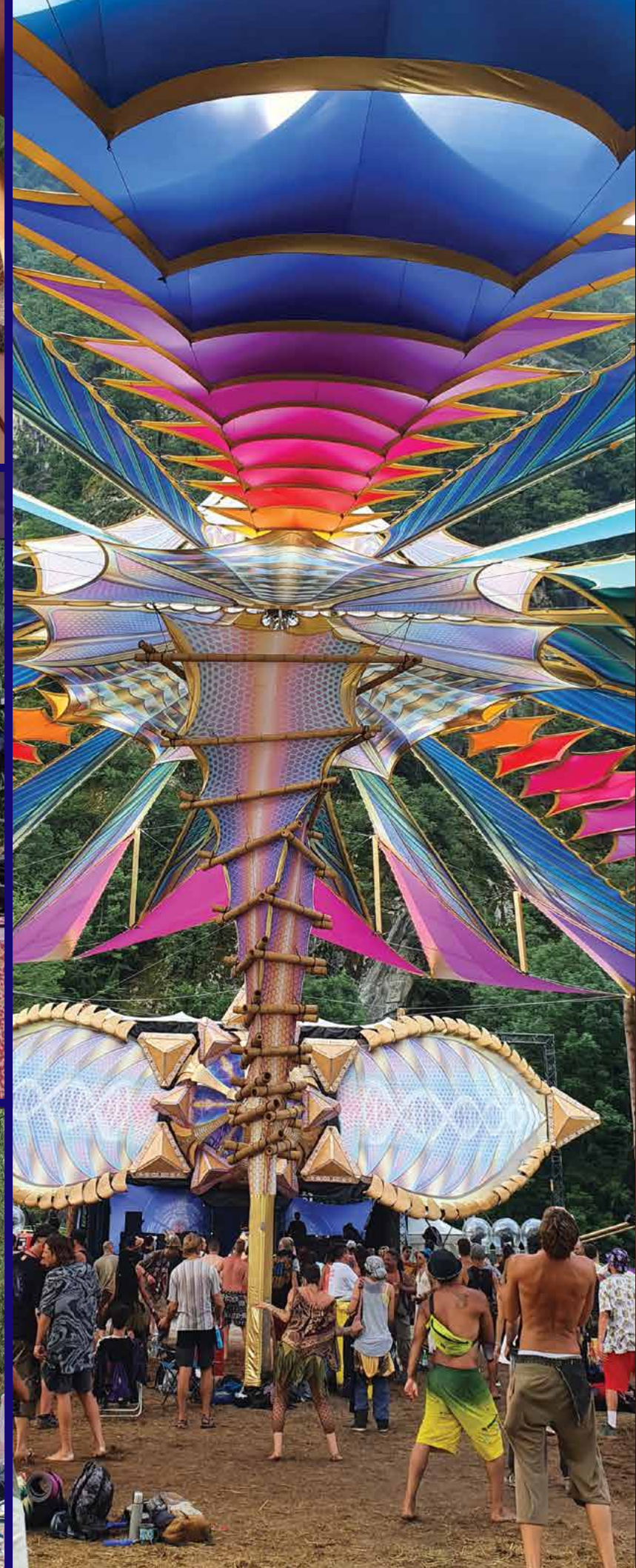

Ma-Harasta Tribute

ואין צומדו במעגל ומביטה סביבי
 כנצח לרקוד את פירקוד שלי,
 ריקוד לבאי מפלג, שמשחרר את פראק,
 ריקוד שאותו מעביל אל קולק יותר מטריל
 מערפל את החולקים, מאידגר שליטה, לוקח מכלק את
 פיתוס שאני צריכה.

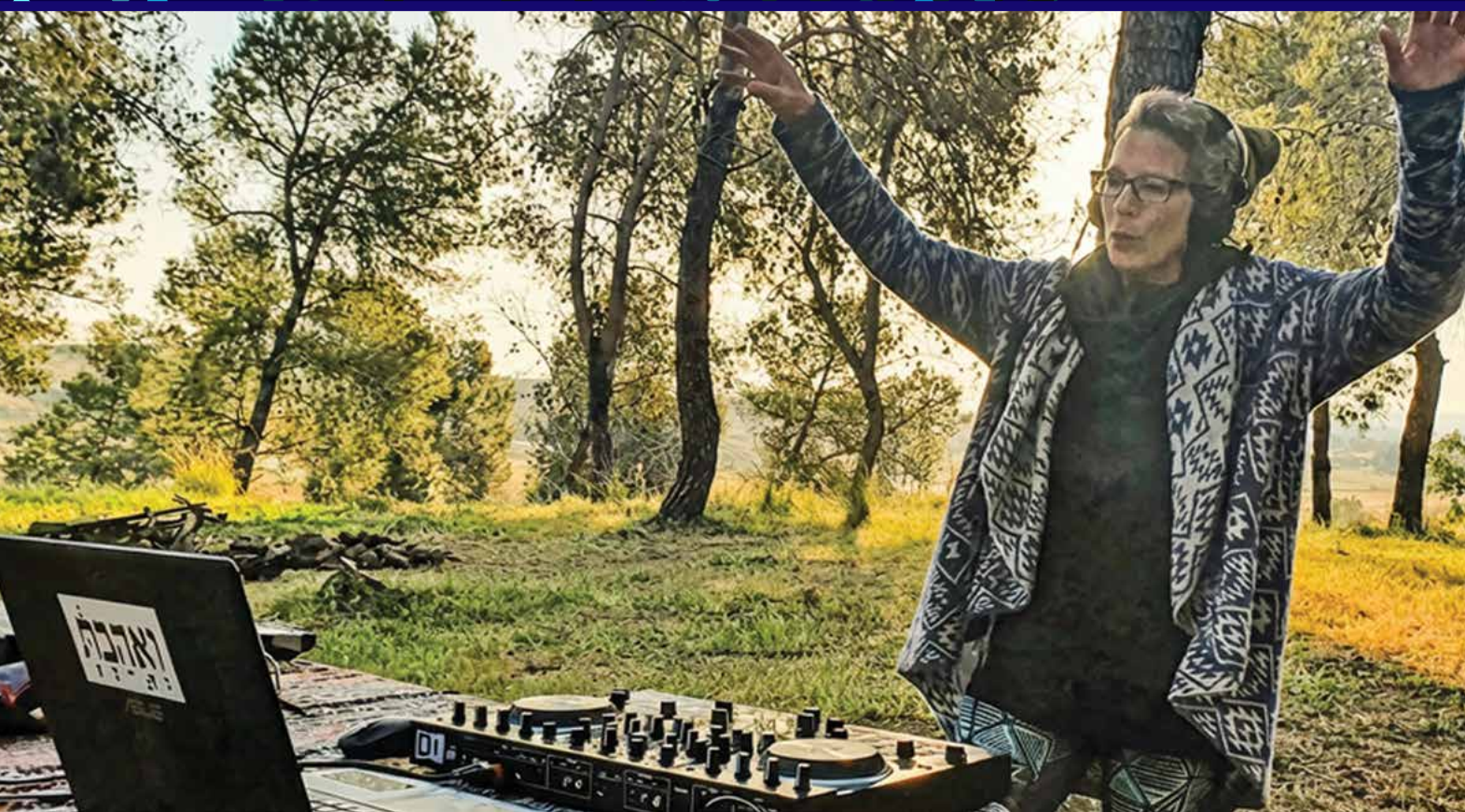

ט ילדות הלילה, מה שמתי לי אוקה
 מה ששלי הוא שלי, ומה ששליך - שליך!
 ומה ששלי לא בקור לי עדיין,
 כנראה שפלוט אוקפול לחיך
 אשלי אר - בשדי ואולמה ערומה
 ארענך בקרני השמש החמה.

ויש אד ממן מה למור ולספר
אבל זה יפה בשל אחר ...

נאחל לך פנים אפודים
שתמלכו לחיות חיים טובים

שהחיות והעוף ילדו בדיבם,
שהפרח ימליט לפירות בעתבם,
שמתכדים ומליכו איבם לט"ל,
הימן, בני צלצ, ואשל, בילדאל!

אכשיל / מחר - בקומה שלכם קצו תצדק
כשתצדק גדול בשמחה וזאווה
על כל מה שבעתם כאן עם תורה אפדה -

רוצה להודות לכם על כל מה שלמדתם
 על החיבורים / השלימים / תלמוד וד שלמדת
 על התקדמות, התמיד והתמיד
 על שאת צפויים בשנה
 על זאת תשומים
 על מרחק פוליטי
 על סיפורים אקטואליים וסיפורים אקטואליים
 על חיות ואף תלמוד

מקורו של שם זה נובע -
מאיתו, פניו, שלא נקרא אולם

שקדנותם איתנו אשר כל שבת גמול
שבתכם איתנו מכירת כל שבת ועול
שבתנו עם סכס, על ירוק ופריחה
ואל אחרות ערם פשוטות בחיך המשפחה.

ואתם, בלשכם, בלשונות הפנים הקטנות -
ממשיכים לחלוק ולהתעלל חלומות.

אבא בענה, זאגט אים
מאד, וואס ער
וואלט איהם - מקור א.ב.ב.
1 - אל, ער זאל יא!

$$- \text{CN}(\text{Cl})$$

צוהר, צוהר, בתעלה ל הצמן
 בקיץ - סך קרבת כל יום - כל צלעות עין
 משהלך בעצמו וקדחת מסידיק.
 שומרת על קשר עם בעת השלכה,
 מקבלת, תומכת ואוהבת באהבה

אבא ואמא, סבא וסבתא יקרים
היום תושג לברך בילולית 80

איז איין מסכים צו?
ואזוי קען מען זיך צוריק?

אפשר לספר שבנות חזרו,
קידוץ, מלשחה, פינץ של שאס
שזיזות, מלתח, סימנת, והלקחת
4 בעור
7 נכריס
חברית

והתחיל תמונה של אדם
שואל את האדם
שם האדם תמונה
שם האדם תמונה של אדם.

לפניהם מה בית של חיים ושלמה
 בעולם מחר ולתמיד במריקה
 שפידתם מלפניהם, יום חורף מתקדמת,
 כשאבא הוא צני ואמא רעילה ודואגת.

יש לי גם את השנה הזו. כקודם
ומערה סטיאן עם חסידות הזו
ולאחרונה אולי לאחרי חסידות
ושל שוקולד של ליזט אי אסטר...

עינתי

התכוונתי לספר עליך, ולהיזכר, אולי אפילו איזה סיפור משעשע מהילדות כדי שלא יהיה כאן כבד כל כך. תראי כמה אנשים הגיעו לבכות עליך, מגיע להם גם איזה חיוך.

אבל עכשיו כשאני כותבת, לא עולה לי כלום. מרגישה שאני צפה באיזה חלל ללא אחיזה, מנסה עוד לשחזר ולהבין מה היה כאן, בשבת האיומה הזו.

על מה אדבר? על מלכת הראסטות הבלתי מעורערת? על הקריירה המוזיקלית המטורפת שבנית לך בהרבה לילות ללא שינה? על הגינה הכי יפה בקיבוץ שטיפחת באהבה? אולי על זוזו שלך שהאיר לך את הלב ומילא אותך בכל כך הרבה אהבה ושייכות? או שאדבר על הילדות, כשישנו יחד על הרצפה בפינת האוכל אצל ההורים, כשזרקו עלינו סקאדים וקראנו לזה מלחמה... או כשאספנו אורניות ביער והכנו תבשיל במרקם חשופיות, ואיך לימדת אותי איזה מוזיקה לשמוע ובאיזה שירים לקום לרקוד בדיסקו שומריה כדי לא לעשות פאדיחות. בדרך כלל זה היה כשאודי עלה לנגן.

אבל אחותי, אני לא מסוגלת.

אני מתנדנדת בין הארועים של בוקר אתמול לבין ההבנה שזה אמיתי וסופי, את לא תחזרי. וזה קשה וכואב ובלתי נסבל. זה מוקדם מידי אחותי, זה לא הזמן שלך.

עינתי אהובה

אני מקווה שאת מוצאת עכשיו שלוה, איפה שלא תהיי.

אנחנו אוהבים אותך עד סוף העולם ונשמור על זוזו שלך. ואנחנו נתגבר ונתחזק ונמשיך הלאה, וזוהר יהיה תמיד תמיד מוקף בים של אהבה. עוד נחזור לחיך, אבל עכשיו רגע נבכה.

ואם עינת היתה פה היום, היא בטח היתה אומרת: תרקדו את החיים, כי אין לדעת מה יבוא מחר.

אחותי

עינת

שום דבר איתך לא היה שגרתי וגם העזיבה הזאת שלך וואו

בוקר בהיר אחד ואת סתם ככה עוזבת

בלי להיפרד

בלי להכין אותנו

עינתי אהובה

תפסת אותנו בהפתעה

זה לא היה התור שלך

זה לא היה התור שלי

לכתוב הספד לבית קברות

לתכנן את השבעה

לחבק את ההורים בדמעות

היו לי תכניות

היו לך תכניות

ובבת אחת הכל נעצר, נקטע, נשבר

קמים לבוקר של בהלה, של חירום, כל מנגנוני ההישרדות נכנסים לפעולה

ואז מבינים

ויורד השקט

ורק עצבות גדולה ותחושת פספוס והחמצה

על חיים צעירים שפשט, ככה סתם, בלי סיבה נראית לעין, נגמרו. על אחות גדולה, שכנה, חברה, על שיחות נפש וטיולים ביער. על מי שהיית בשבילי כל החיים.

היית, ועכשיו אינך.

אי אפשר לתפוס את זה אחותי. נשארתי עם שאלות פתוחות... מה עבר עליך שם ברגעים האחרונים? האם הרגשת? האם ידעת? האם הספקת להיפרד? האם מצאת איזו שלוה?

כשאדם מת, הוא פשוט מת. אבל אנחנו החיים, אנחנו נשארים עם משא כבד כל כך

כבד מידי

ושאלות שלעולם לא יקבלו תשובה.

עינת אחותי

הכל מתערפל לי עכשיו, אולי אלה הדמעות בעיניים. סופסוף הן יוצאות.

שנה וחצי שאני בוכה על כולם, ואתמול יבשו הדמעות. בוכים סביבי ואני לא מצליחה. אולי כשזה פוגע כל כך עמוק בלב, העיניים מניחות ללב לכאוב.

יש לי חור בלב בצורה שלך

חודש וקצת מאז שהלכת מאיתנו, ככה בלי התראה מוקדמת והלב לעולם לא יהיה שלם שוב.

רסטה שלי, חברה שלי, אהובה שלי

אני מתגעגעת ולנצח אתגעגע לעיניים הטובות שלך, ללב הרחב, לסקרנות, לחוכמה, לחוש ההומור (סוף סוף מצאתי מישהי שמבינה את הבדיחות שלי). לטיולים ביער עם הכלבים, לחלוק איתך את הפליאה מהטבע בכל צעד וצעד בין העצים, ללמוד ממך שהזוטה הכי טובה גדלה על משטחי אבן גיר מזרחיים לקפה של בוקר בזולה הקדמית בים, לשיחות עד אמצע הלילה על טום רובינס ובעצם על כל נושא אפשרי. ובעיקר בעיקר רסטה, לנוכחות שלך, לאהבה שניבטה אלי בעיניים שלך. כשהייתי לידך הרגשתי שאני ראווה, הרגשתי בבית.

תודה לך חברה שלי, אחות ליבי המופלאה. תודה שזכיתי לחברות כזו. עוד ניפגש.

יסמין לוקס

לפני 3 שנים כשהיא ניגנה לנו סט עמוק ואמיתי במסיבה בפורים ובשנה שעברה במסיבה ביבנאל בפורים כמה ימים אחרי שקמתי מהשבעה של אמא שלי, שגם יצא לי לנגן באותה המסיבה.

אני זוכרת את עינת מלאכית עם כנפיים ניגשת אליי ומחבקת אותי חיבוק עוטף וחם ואומרת לי דברים מחזקים כאילו אנחנו מכירות שנים. וזה שווה את ליבי לגמרי.

כל פעם שהייתי רואה תמונה שלך בפייסבוק הייתי נזכרת באותה מסיבה בפורים בשנה שעברה והיה עולה לי חיוך.

היום זכיתי ללוות אותך בפעם האחרונה בעולם הזה ולראות את כל כמות האנשים שהגיעו להיות ולבכות איתך וזה הסביר לי לגמרי מי היית. נשמה מיוחדת. פשוט אין לי משהו אחר להגיד חוץ מנשמה מיוחדת.

אין ספק שתהיי חסרה לכולם וקשה לקבל את החיסרון המפתיע שלך.

שתהיה נשמתך בגן עדן עינת ראסטה היקרה והמיוחדת

בת-אל סרי

ראסטה

מה פתאום את הולכת?
כאילו התנתק לנו העוגן.

לא סתם אומרים שאתה לא מבין
כמה משהו חשוב לך עד שאתה מאבד אותו.
ואת היית חשובה לנו ראסטה.
את לא מבינה כמה.

אבל השארת לנו פה כמה משימות.

זוהר הוא ילד של כולנו ואנחנו נהיה עם אודי
ואנחנו נדאג לו תמיד ואנחנו נשאיר אותך
חיה אצלו ואצלינו בלב לנצח.

ולרקוד תמיד לשמוח עם השבט הגדול והקטן,
המשפחה שלנו.

נמשיך לרקוד ראסטה,
איתך בלב לנצח.
ואני יודע שאת רוקדת עכשיו
חופשיה ומאושרת כמו שאת יודעת.

לנצח נרקוד איתך

רמי

עינת אחותי בלב ובנפש.

נשבר לי הלב באותו הרגע הלא צפוי שרמי התקשר וסיפר לי מה קרה. מחשבות עולות והדמעות מציפות.

את נשמה אהובה שמאוד מאוד חסרה לי ולכל המשפחה והחברים שלך. אני לא חושבת שידעת כמה את אהובה על הסובבים שלך, הקרובים והרחוקים. בדיוק את ואני התחלנו לעשות תוכניות לקיץ הקרוב, כבר רצייתי לשמוע אותך מנגנת ולעוף איתך על הרחבה ועכשיו כשאבוא לארץ ולא יהיה לי אותך בגופך זה מרגיש שלקחת חלק ממני והלכת. את בטח זוכרת את תוכניות שלנו לגיל 60 להפגש בסנטוריני בחוף ליד ההר. אני אשתדל להיות שם ואני מקווה שגם את.

סליחה שאני לא איתך עכשיו.

אוהבת אותך מאוד ומתגעגעת עד אין סוף.

מיכי

עינתי, באהבה ובגעגועים מכולנו...

Nature Boy

And she moves among the sparrows
And she floats upon the breeze
She moves among the flowers
She moves something deep inside of me

.....

You said, hey, nature boy, are you looking at me
And she moves among the flowers
And she floats upon the smoke
She moves among the shadows
She moves me with just one little look

.....

She moves among the shadows
She floats upon the breeze
She moves among the candles
And we moved through the days
and through the years
Years passed by, we were walking by the sea
Half delirious

.....

She moves among the sparrows
And she walks across the sea
She moves among the flowers
And she moves something deep inside of me

Nick Cave & The Bad Seeds

עינתי,
ראסטוש,
אחות,
חברה.

"קולגה", יועצת ומגדירת הצמחים שלי.
מעדכנת החדשות האלטרנטיביות שלי.
חברת ההפגנות והקונספירציות שלי.
האוטוריטה, יועצת הטראנס והמסיבות שלי.

אם כל הלזניות והשומר בתנור. לקוחה (כמעט) קבועה בתספורות מטבח אצלי.
הלב הרגיש, האוזן הקשובה, השנינות, התמימות, הכעס והכאב, שומרת הסודות
הבלתי מעורערת, אמא...

איזו אמא.

איך את יודעת לתווך את העולם הזה לזוהר בדרך הקסומה הזאת שלך. עינתי, זה
כבר אצלו, אני שומעת אותך שם.

כמה פעמים אמרת לנו שמיצית ושנחזור כבר מהחופשה הבלתי נגמרת. כמה אני
מודה על החופשה הזאת, שהזכירה לנו לאהוב ולהתגעגע ולהעריך מחדש. חיכית
לנו בבית ואמרתי לך כמה זה מפשט כשיש לאן לחזור ובמה להאחז.
זה היה נעים בתוך כל הכאוס.

חזרנו.

שבועיים פחות יום, אחרי, את הלכת.
ואת אשכרה לא חוזרת.

ועכשיו.

שבוע ויומיים לתוך רעידת האדמה שלנו.
שבוע בו כל בוקר נפתח בהשקיה אצלך בגינה המפורסמת, וכל לילה נחתם
בטיול עם מרינה ואוגי (אה ואל תשאלי, גם הדייסון החליט לשבוק חיים עכשיו).
מבט למרפסת, בואי לקפה. בדיקה מחלון המטבח, את לא שם.

איזה חלל ענק גדל פה.

וכמו שרמי אמר (ורק על הזוגיות שלכם אפשר לכתוב ספר) השארת לנו פה כמה
משימות.

ראסטוש, אהובה שלנו. שחררי לך, נוחי לך.
אנחנו נשמור על שלך ואת תשמרי עלינו.

מירי

